

Den diskursive organisation af Jessica Lynch-sagen

af Rasmus Kleis Nielsen (BA, MA)
specialestuderende ved Institut for Statskundskab, KU

abstract:

Jeg vil argumentere for, at dækningen af Jessica Lynch-sagen i en række prominente amerikanske medier er organiseret af en mediediskurs kendetegnet ved de to nodalpunkter 'heroisme' og 'Hollywood'. Denne organisation fungerer legitimerende og steriliserende i forhold til fremstillingen af krigen i Irak og dens omkostninger og konsekvenser for USA og andre. Organisationen og dens politiske implikationer er særligt vigtig at forstå fordi sagen er en af de dele af mediedækningen af den seneste Irak-krig, der står klart i folks hukommelse. En fuld forståelse af diskursens specifikke og stabile organisation kræver et blik for fire forskellige komponenters sammenspil. For det første et tekstuel komponent (fremstilling af sagen) og et visuelt komponent (illustrationen af sagen), hvori diskursens specifikke organisation kommer til udtryk. For det andet et cirkulationsøkonomisk komponent og et juridisk komponent, der sammen med fraværet af effektive politiseringer af diskursen bidrager til dens stabile reproduktion. På baggrund af min analyse af disse fire komponenter har jeg identificeret mediediskursens politisk vigtige organisation, en organisation der optræder stabilt igennem hele det år, jeg har analyseret, på trods af tre forskellige interventioner, der umiddelbart kan opfattes som udfordringer af den.

Paperet er work in progress, og der gælder dermed de sædvanlige forbehold overfor citation mm. Tak til Michael Baunsgaard Schreiber og Tore Vincent Olsen for udbytterige diskussioner af paperet.

Alle har hørt om Jessica Lynch

Billedet af Jessica Lynch, der, liggende på en bære og halvt dækket af et amerikansk flag, bliver bragt i sikkerhed af Amerikanske specialtropper efter en periode i Irakisk fangeskab tidligt om morgenen den 1. april 2003 er blandt de billeder, der står klarest i folks erindring om mediedækningen af den seneste Golfkrig (se fx Lewis et. al. 2003). Frem til afsløringerne af hændelserne i Abu Ghraib-fængslet var Jessica Lynch den eneste ikke-professionelle, ikke-politiker, der i nævneværdigt omfang lagde ansigt til den amerikanske mediedækning af krigen. Som *CBS News* har slået fast, er der ”hardly a person in America [who] has not heard of Private Jessica Lynch” (*CBS*, Nov. 6, 2003).

Og de har hørt om hende via diverse medier. Mediedækningen af sagen har præsenteret den for det store flertal vel nok mest følelsesmæssigt engagerende historie fra krigen, og mediekommentatorer, specielt fra relativt liberale amerikanske medier og fra centrum og centrum-venstreorienterede europæiske medier, har da heller ikke været sene til at kaste sig over en diskussion af sagen og dens politiske implikationer. Den i USA mest udbredte analyse har været Frank Richs argumenter for, at sagen har været “a Rorschach test for homefront mood swings” (*New York Times*, Nov. 9, 2003). Jeg vil udfordre denne ide om sagens fremstilling som ustruktureret.

Helten og Hollywood

I stedet vil jeg argumentere for, at mediedækningen af Jessica Lynch-sagen udspiller sig inden for en mediediskurs organiseret omkring to nodalpunkter, som jeg vil kalde henholdsvis ‘heroisme’ og ‘Hollywood’. Jeg vil demonstrere, at denne identificerbare organisation både er stabil overfor de udfordringer, den er blevet stillet overfor, og aldrig er blevet politiseret i sin helhed. Vigtigst af alt vil jeg argumentere for, at organisationen har bestemte politiske implikationer. Min diskussion af disse implikationer er struktureret efter David Eastons (1953) definition af politik som ‘den autoritative fordeling af værdier med gyldighed for et samfund’. For det første vil jeg argumentere for, at organisationen omkring ‘heroisme’ resulterer i en mediedækning, der fungerer legitimerende i forhold til USA’s engagement i Irak-krigen - det er vigtigt for spørgsmålet om autoritet. For det andet vil jeg argumentere for, at organisationen omkring ‘Hollywood’ via en generaliseret konnotation til fiktion betyder, at mediedækningen af sagen virker steriliserende i forhold til konsekvenserne af USA’s indsats - det har betydning for spørgsmålet om evalueringen af de værdier (deriblandt liv og død), som Irakkrigen som policytiltag fordeler. Netop fordi sagen har stået så centralt i mediedækningen, er blevet set og husket af så mange, og har leveret en så meget mere menneskeligt og følelsesmæssigt suggestivt dækning af krigen end mere abstrakte historier, er det helt centralt at få bragt disse politiske implikationer frem i lyset.

Diskursens specifikke organisation og dens stabilitet ser jeg som udtryk samspillet mellem fire forskellige komponenter samt fraværet af en eksplicit politisk udfordring af diskursen. Der er for det første tale om et tekstuel og et visuelt komponent, hvorigennem diskursens specifikke organisation kommer til udtryk. For det andet et juridisk komponent og et cirkulationsøkonomisk komponent, der sammen med fraværet af effektiv politisering er med til at sikre organisationens stabilitet og facilitere dens løbende reproduktion. Jeg vil gennemgå min analyse af disse komponenter og dette fravær nedenfor.

Min analyse af diskursens opbygning står altså i strid med Richs konklusioner om et ustruktureret medie billede. Påtrods af at der flourer flere forskellige historier om Jessica Lynch i medierne, flere af dem kritiske overfor sagsforløbet, udspiller de sig med meget få undtagelser inden for en diskurs, der for det første er mere entydigt organiseret, end Richs analyse ligger op til, for det andet er stabil, og for det tredje har bestemte politiske implikationer.

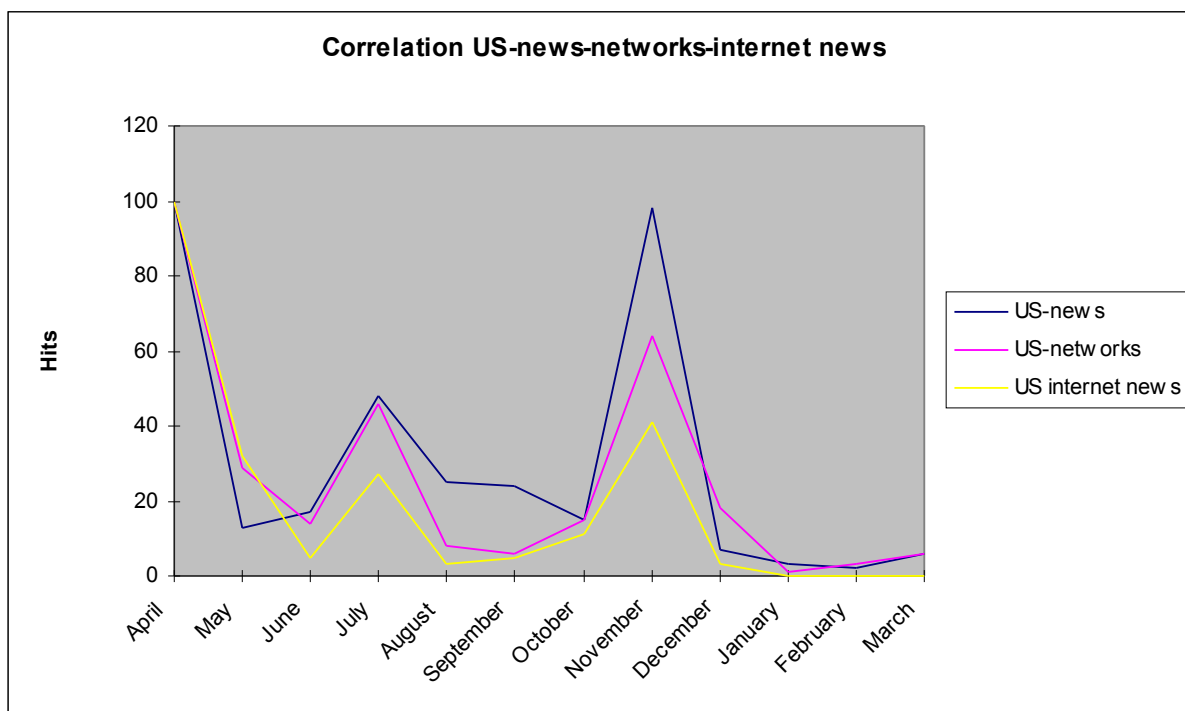
Fremgangsmåden

Min analyse er baseret dels på mediedækningen af Jessica Lynch-sagen, dels en række juridiske og andre kilder, som jeg delvist inddrager via andres arbejde. Mit eget meget omfattende kildemateriale til mediedækningen er hentet gennem søgninger efter "Jessica Lynch" hos en række producenter indenfor tre af de fire vigtigste typer af mediekilder til nyheder (tv, aviser og Internet-nyhedstjenester – jeg har af praktiske grunde udeladt radionyheder) udvalgt med udgangspunkt i deres position på det amerikanske mediemarked.¹ Jeg har hentet alt tilgængeligt materiale fra de af de ti dominerende leverandører inden for hver af de tre medietyper, der har vist sig at være praktisk tilgængelige. Det indsamlede materiale dækker perioden fra 1. april 2003, hvor Jessica Lynch meldes reddet, og ét år frem.

Analysen er på baggrund af et kvantitativt pilotstudie af et udsnit af materialet og en række sideløbende mere kvalitative forundersøgelser koncentreret om tre faser, struktureret bl.a. omkring udsvingene i mediedækningens volume (se figur 1). Den første fase er fra Jessica Lynchs befrielse den 1. april 2003 og en måned frem. Den anden fase starter tidligt i maj 2003, hvor canadiske *Toronto Star* og britiske *BBC* er de første, der udfordrer de dominerende udlægninger af historien, og fortsætter frem til mængden af mediedækning igen vokser voldsomt og så efterfølgende flader ud efter hendes hjemkomst til Palestine, W.VA. i juli. Den tredje fase dækker perioden fra starten af november 2003 og en måned frem, hvor hun tager sin tårn i forskellige tv-programmer, bogen om hendes historie udkommer, og filmatiseringen af hendes historie bliver vist første gang.

---

¹ Selv om kilderne til kildematerialet er udvalgt efter deres betydning som nyhedsmedier, er alle deres produkter med fokus på Jessica Lynch medtaget for at begribe den mangefacetterede dækning af sagen.

Figur 1 - Udviklingen i volumen af dækningen af sagen i de tre medietyper (US-news=aviser, US-networks=tv og US-internet news=internetnyheder), sat med april 2003 som indeks 100. Grafen er baseret på et pilotstudie af et udsnit af materialet. Grafen over US internet news er ikke baseret på det materiale, der vil være inkluderet i den endelige analyse.

Mit studie er disciplineret omkring en interesse for de af sagens politiske implikationer, der ligger i forlængelse af de to centrale spørgsmål om autoritet og værdi i Eastons (1953) ovennævnte definition af politik. Konkret handler det altså om mediediskursens betydning for den autoritative fordeling af værdier (i dette tilfælde liv og død og heltestatus med hvad der deraf følger) i og af et demokratisk samfund (USA) igennem det politiske tiltag, som Irakkrigen er. Jeg har derfor udeladt en mængde interessante perspektiver på hvordan køn, etnicitet og social klasse sættes i spil i mediedækningen af sagen. Jeg har desuden pga. mit case-fokus ikke beskæftiget mig med spørgsmålet om, og i givet fald i hvilket omfang, den organisation, jeg mener at identificerer, gør sig gældende i resten af mediedækningen af krigen. Når jeg omtaler diskursen i ental er det derfor ikke udtryk for, at jeg har kortlagt dens grænser, men at jeg mener at have identificeret en fra mit perspektiv og i lyset af mine interesser fælles organisation af materialet. Det skal understreges, at de analytiske domme diskurs/ikke-diskurs og diskurs/diskurser naturligvis ikke blot afhænger af materialet, men også af hvilke type spørgsmål man stiller det - den diskurs jeg vil beskrive her er altså som enhver identificeret diskurs i et vist omfang en analytisk konstruktion. Mit mål har været at undersøge, om der lå en eller flere diskursive organisationer med implikationer for den autoritative fordeling af værdier til grund for de mange individuelle historier, der optræder i det indsamlede materiale, og det er derfor den overordnede fælles organisation af skabelsen af identitet,

og ikke den specifikke identitet i den enkelte historie, jeg beskæftiger mig med. Jeg hævder ikke, at mediedækningen af sagen fra medie til medie og over hele perioden er *identisk*, men at den deler nogle få, politisk vigtige træk.

Analysen er struktureret omkring et minimum af begreber hentet fra diskursteorien (Laclau & Mouffe 1985). For at forstå diskursens specificitet analyserer jeg den indsamlede medieproduktion som 'artikulation', defineret som praksis, der ved at etablere relationer mellem elementer skaber eller modificerer identiteter (Laclau & Mouffe 1985: 105). I analysen af artikulation trækker jeg på tekstanalytiske og billedanalytiske begreber hentet fra forskellige dele af semiotikken. Den identificerbare organisation af artikulationen, jeg mener at have identificeret, vil jeg omtale som en 'diskurs' (Laclau & Mouffe 1985: 105). Jeg vil kalde de punkter i diskursen, der privilegeres på en sådan måde, at de er med til at strukturere og fastholde dens organisation, for 'nodalpunkter' (Laclau & Mouffe 1985: 112). Det er diskursens som organisation af praksis, der er objekt for min analyse. Organisationen har både meningsmæssige (udtryk analyseret i det tekstuelle og det visuelle komponent) og materielle (andre sociale praksisser - og fravær af sådanne - analyseret i det cirkulationsøkonomiske og det juridiske element) dimensioner (Laclau & Mouffe 1985: 108). Begge dimensioner må inddrages, hvis man ønsker at forstå ikke blot diskursens specifikke organisation i det tekstuelle og visuelle materiale, men også denne organisations stabile reproduktion. Jeg har derfor i form af det cirkulationsøkonomiske og det juridiske komponent inddraget praksisser, der ikke fungerer som artikulation ifht. mediediskursen, men som spiller en central rolle i dens stabile reproduktion.

Min analyse peger som sagt på, at det indsamlede mediemateriale kan betragtes som produceret inden for én diskurs, som jeg vil omtale som en 'medie'-diskurs for at signalere, at mine udsagn om dens implikationer analytisk kun bygger på medieprodukter, idet jeg ikke har beskæftiget mig med receptionsanalyse og lign. Udfra Stuart Halls (1974: 303) skelnen mellem 'indkodning' og 'afkodning' af medieprodukter fokuserer jeg på indkodningen udfra det synspunkt, at det i sig selv er interessant at analysere hvordan indkodningen præges af bestemte arbitrære træk, som modtagerne, uanset deres overordnede holdning til det kodede output, er mere eller mindre tvunget til at forholde sig til (Hall 1986: 137).

Netop den politisk vigtige magtudøvelse, som nogle stabile organiserende principper for produktionen af udsagn er udtryk for, er det, som et diskursteoretisk perspektiv er velegnet til at indfange. Ved at inddrage både diskursens meningsdimension og dens materielle dimension får man muligheden for samtidigt at analysere konsekvenserne af både en partikulær diskursiv organisations specificitet (igennem tekst- og billedanalyse) og dens stabilitet og beståen fremfor logiske og politiske alternativer (ved inddragelse af andre sociale praksisser og materialitet).

I resten af paperet vil jeg gennemgå først de fire komponenters samspil og grundende til deres inddragelse, og dernæst komponenterne hver for sig. De vil hver i sær her blive beskrevet udelukkende ud fra deres betydning for den diskurs, jeg analyserer, og dermed kommer til at fremstå noget løsrevet fra de mere domænespecifikke logikker, de hver i sær i høj grad er produktet af. Derefter vil jeg demonstrere organisationens stabilitet ved at gennemgå, hvordan tre tilsyneladende væsentlige udfordringer af den har efterladt den praktisk talt uændret. Endelig slutter jeg af med at belyse diskursens politiske implikationer.

Analysen

De to første komponenter, jeg vil beskæftige mig med, er det tekstuelle og det visuelle, som er inddraget, fordi de som artikulation etablerer diskursens specifikke organisation omkring nodalpunkterne 'heroisme' og 'Hollywood'.

Dernæst vil jeg beskæftige mig med det cirkulationsøkonomiske og det juridiske komponent, fordi disse komponenter udgør de vigtigste konkrete faktorer i diskursens stabile reproduktion i dens her identificerede specifikke form, og dermed medvirker til at opretholder én form for mediedækning fremfor forskellige alternativer. Inddragelsen af konkrete komponenters betydning for stabiliteten er foretrukket fremfor et mere generelt fokus på diskursens 'kontekst' for at undgå at knuse sagens specificitet under en for generelt opfattet konteksts vægt. Stabiliteten kan selvsagt *aflæses* i de to første komponenter, men kan bedst forstås ved en inddragelse af de konkrete reproduktionsbetingelser, som det cirkulationsøkonomiske og det juridiske komponent giver - selvom de to komponenter, jeg vil komme ind på her i sig selv hverken er nødvendige eller tilstrækkelige forudsætninger for reproduktionen (dvs. de determinerer ikke mediedækningens indhold og organisation), så vanskeliggør og i yderste tilfælde udelukker de logiske og politiske alternativer til den her identificerede dækning, og bidrager dermed på en identificerbar måde til denne dæknings volumen, stabilitet og deraf følgende politiske vigtighed. De to komponenter er inddraget i analysen fordi de fremstår som de for min specifikke case mest væsentlige dele af den bredere kontekst omkring mediering af politiske spørgsmål mm. I modsætning til potentielle alternative kandidater har de to komponenter klar betydning for sagen.² Det cirkulationsøkonomiske komponent er inddraget for at fremhæve de konkrete konsekvenser af nogle veletableret generelle syn på mediernes funktionsmåde i dagens USA, mens det juridiske komponent er udtryk for en konkret, identificerbar praksis, hvoraf man ligeledes drage direkte og klare konklusioner omkring dens betydning for diskursens stabile reproduktion.

Men som sagt er de ikke alene afgørende. I virkeligheden er det, der forekommer mig at være den væsentligste faktor for diskursens stabilitet igennem hele perioden noget, jeg pga. det

---

² Som fx teser om amerikanske mediers patriotiske 'filter' for ubehagelige sager (som i praksis primært syntes at give sig udtryk i et for sagens overordnede forløb ubetydeligt time-lag - jf. Abu Ghraib) eller en tendens til generel konvergens mellem nyhedsdækning og underholdning i 'infotainment' (Carpini & Williams 2001), som mest har karakter af en i nogle sager understøttet og i andre afvist hypotese.

kontrafaktiske problem vanskeligt kan analyseres systematisk fra det her anlagte perspektiv, og derfor blot kan registrere - nemlig at diskursen ikke aktivt og effektivt politiseres. Den fremstår som en social praksis, der nok umiddelbart udfordres af enkeltstående mediehistorier, men som ikke bliver effektivt konfronteret med politiske alternativer eller forsøg på at røkke ved dens selvfølgelighed.

Det tekstuelle komponent

Jeg starter med det tekstuelle komponent, fordi det er her, at diskursens specifikke organisation træder tydeligst frem.³ Den her beskrevne organisation er gennemgående og stort set stabil for hele den periode, jeg har analyseret, også på tværs af de tre interventioner, jeg vil omtale sidst i paperet.

Ved en gennemlæsning af transskriptioner af nyhedsklip, avisartikler og nyhedstekster fra tv-stationer, aviser og Internet-nyhedstjenester er den regelmæssige brug af begreberne 'helt', 'heltemodig', 'heroisk' mm. slående. For det første omtales Jessica Lynch som en "American hero" (formulering fx fra *CBS News*, July 22, 2003, og genfindes overalt i materialet).⁴ For det andet taler de fleste af medierne i forskellige passive former om at *andre* har omtalt Jessica Lynch som en helt (se fx *CNN*, June 22, 2003 og *Philadelphia Inquirer*, Nov. 13, 2003 om hvordan hun er blevet "portrayed"). 'Heroisme' fungerer som et nodalpunkt i diskursen, og dets strukturerende virkning er det første, jeg vil behandle.

Helte-statusen optræder i diskursen på en måde, så dens legitimerende effekt spredes af tre veje fra Jessica Lynch via generaliseringer til andre personer og kollektive identiteter.

For det første generaliseres der til den Amerikanske hær. Heltebegrebet optræder næsten altid i sammenhænge, hvor Lynchs identitet som soldat og/eller hendes generelle tilhørsforhold til hæren bliver fremhævet (*MSNBC*, July 23, 2003). Det er "Army pfc." (*Denver Post*, February 15, 2004) Jessica Lynch fra den amerikanske hær, der er en helt. Samtidig fremhæves de soldater, der hentede hende ud af Irak, for deres heltemod (*USA Today*, July 23, 2003), ligesom hærens generelle heltemodig indstilling fremhæves i form af næste slogan-agtige udsagn som "no one gets left behind" (her taget fra *Washington Post*, April 17, 2003).⁵ Jessica Lynch bidrager selv til generaliseringen, ligesom forskellige anonyme og navngivne kilder med tilknytning til Department of Defense er med til at bidrage til etableringen af helte-identiteten – man

---

³ I min tekstanalyse har jeg behandlet materialet fra tv, aviser og internet-nyheder på lige fod – jeg vil her løbende veksle mine kildehenvisninger for at illustrere, at jeg trækker på hele kildesamlingen, men dels tillader pladsen ikke en mere detaljeret dokumentation af hver enkelt pointes gennemslagskraft i materialet, dels er der en del af materialet, jeg endnu ikke har behandlet grundigt – jeg må blot her gentage, at dette paper er work in progress, og beklage hvis dokumentationen forekommer anekdotisk.

⁴ Af yderligere eksempler kan nævnes, at ordet 'hero' fx bruges om hende næsten hundrede gange i 156 artikler fra *Chicago Tribune*. En grovkornet optælling viser, at ordet 'hero' bliver brugt positivt om Jessica Lynch ca. fire gange så tit, som det bliver brugt i forsøg på at sætte spørgsmålstegn ved hendes status som helt

⁵ Jessica Lynch og hendes redningsmænd er endog i pressen blevet udlagt som forbillede for en reform af hærens træning, der efter sigende skal lægge mere vægt på det rette "warrior ethos" – se *Washington Post*, September 8, 2003

kan altså tale om en gensidig identifikation, der bekræftes af medierne, og dermed generaliserer heltestatusen til hæren (se fx *New York Post*, July 23, 2003). Jeg vender kort tilbage til denne form for generalisering, når jeg når til det visuelle komponent.

For det andet generaliseres heltestatusen som en latent mulighed til 'ordinary Americans' når Jessica Lynch fremhæves som inkarnationen af en almindelig amerikaner (en identitet, der indenfor diskursen fremstilles som hvid, fattig og patriotisk). Hendes udsagn "I'm an American soldier too"/"I'm a soldier too" (som giver genlyd i hele mediebildet og i sidste ende bliver kanoniseret som titlen på bogen om hendes oplevelser – for eksempler fra medierne, se fx CBS, July 22, 2003, *Washington Post*, April 6, 2003) fungerer igennem fremstillingen af hende som en helt almindelig amerikaner implicit som en interpellation - "maybe you're a soldier, too?" Patriotisk virksomhed kan altså gøre den almindelige amerikaner til helt.⁶ At Jessica Lynch har fungeret som idol og rollemodel for tusindvis af amerikanere bliver bekræftet af de massive mængder af gaver og breve fra hele USA, der er blevet sendt til hende og hendes familie, de digte og sange, der er skrevet til hendes ære, de hjemmesider og chatrooms der er dedikeret til hende - og meldingerne om et opsving i antallet af specielt unge kvindelige rekrutter (se *CNN*, July 23, 2003, www.jessica-lynch.com og flere).⁷ Også denne generalisering går igen i det visuelle komponent.

Den tredje generalisering af heltestatus vil jeg ikke beskæftige mig indgående med, men alligevel nævne her, fordi den indirekte spiller tilbage på konstruktionen af Lynch og det amerikanske folk. Der er tale om en generalisering til 'det irakiske folk' (der i den periode, jeg har analyseret, bliver fremstillet som modsætning til fx Saddam, Feydayeen m.fl.). Den fungerer via den hjælpende rolle, som den irakiske læge Mohammed Odeh al-Rehaief tildeles i fremstillingen af sagen (*Daily News*, April 30, 2003, *FOXnews*, May 1, 2003). Hans handlinger bliver udlagt som repræsentative for 'det irakiske folk' fordi de udlægges som motiverede af en interesse, dette folk siges at dele - ønsket om at blive fri for Saddam og få et frit Irak. Ved koblingen mellem denne motivation og sagen via al-Rehaifs heltestatus bliver hele den sag, som Lynch og hendes redningsmænd har tjent – krigen i Irak – identificeret med en interesse, der transcenderer USA, og blandt andet herigennem bliver heltegeringen altså fremstillet som hinsides åbenlyst partikulære interesse.

Når jeg omtaler 'heroisme' som et nodalpunkt henviser jeg altså til det fænomen, at mediedækningen er organiseret omkring en konstruktion af Jessica Lynch som en helt, der tjener en sag, der transcenderer både hendes egne og USA's interesser. Hendes heltestatus generaliseres af forskellige veje til at præge også den amerikanske hær, det amerikanske folk, og det irakiske folk på varierende vis.

---

⁶ Faktisk er denne sag mere kompliceret end som så, idet begrebet 'ordinary Americans' som sagt allerede har en tendens til at have indbygget patriotismen i sig selv. Specielt i Department of Defenses udsagn i sagen virker det på mig som om, at man opererer med et tvetydigt begreb om det amerikanske folk, hvor folkets befolknings-hed er det eneste givne udgangspunkt, mens dets 'amerikanske folk'-hed er noget, der opnås igennem patriotiske handlinger (såsom militærtjeneste).

⁷ Gaverne fyldte i juli 2003 et en fængselscelle i Wirt County Courthouse, Elizabeth, W.Va..

Det andet træk ved det tekstuelle materiale er en organisation omkring et nodalpunkt, jeg vil kalde 'Hollywood', som generaliserer en konnotation af fiktion til dækningen af sagen. Jeg vil her fokusere på hvordan nodalpunktet fungerer via begrebet Hollywood (som er et hyppigt brugt begreb – se fx *CNN*, May 23, 2003) og blot nævne, at det ligeledes fungerer via en række ækvivalente begreber såsom 'dream' (*Denver Post*, April 15, 2003), 'fiction' (*Los Angeles Times*, May 23, 2003), 'fairy tale' (*Chicago Tribune*, Nov. 19, 2003), 'miracle' (*New York Post*, June 23, 2003) og lignende.⁸ I min behandling af det visuelle komponent nedenunder vil jeg yderligere komme ind på, hvordan nodalpunktet fungerer via intertekstuelle referencer og bestemte kontekster omkring medieringen af Jessica Lynch.

'Hollywood' kommer tekstuel for det første til udtryk dels i sagsfremstillingens narrative struktur, som de fleste vil kunne genkende fra fiktionen, og dels i kraft af både begrebet 'Hollywood' og de forskellige ovennævnte beslægtede begrebers konnotation til eller leksikal henvisning til fiktion. Hvad angår den narrative struktur, er vi vidne til en historie med en helt (Jessica Lynch), der søger at tjene sit land (og som samtidig når at gennemleve rollen som 'damsel in distress'), en skurk (Saddam Hussein), der stræber hende efter livet, en familie, der har accepteret at sende hende af sted og bakker hende op, en hær, der gør det muligt for helten af overleve og opnå sin heltestatus, en hjælper i nødens stund (Mohammed Ode al-Rehaief) og endelig en offentlighed og medieverden, der til slut tager helten til sig og giver hende en status som 'en amerikansk helt' og et medieikon som belønning for hendes indsats og lidelser (hvilket er ganske konkret indbringende i dagens amerikanske medieverden – fx 1 million \$ for rettighederne til bogudgaven af hendes historie).⁹

For det andet omtales sagen i mange tilfælde som en historie "a Hollywood script writer would have been hard put to invent" (*Associated Press*-historie, her fra *MSNBC*). Ligesom med 'heroisme' udtrykkes det ofte i passive vendinger, så som at historien har en "dramatic Hollywood-blockbuster-style" bare er "emerged" (*CBS*, May 5, 2003 – der er intet subjekt i sætningen i sin helhed, se også *CNN* July 21, 2003). Også organisationen omkring 'Hollywood' har altså til dels karakter af diskursens dæmpede anonyme mumlen i baggrunden.

---

⁸ Det er vigtigt med det samme at gøre klart, at organisation omkring dette nodalpunkt ikke entydigt kan pindes ned til det enkelte begreb Hollywood, omend det er navngivet efter dette det mest prominente begreb i dets organiserende funktion. Selvom det afgørende for, om noget bør betragtes som nodalpunkt i en diskurs eller ej ikke er dets prominens, men dets betydning for diskursens organisation, er det alligevel værd at få det kvantitative element med – en grov optælling viser, at medianforholdet mellem antallet af gange ordet 'Hollywood' optræder og antallet af artikler er ca. 1 til 6,5 – dog svingende fra *Daily News* med kun 6 forekomster af ordet i 129 artikler til *New York Post*, der har brugt ordet 47 gange i 81 artikler. Dertil kommer så de nævnte varianter, som jeg mener bidrager på nogenlunde samme måde til organisationen som 'Hollywood', og dermed kan behandles her også.

⁹ Uden at karikere sagsfremstillingen kan historien altså som her struktureres over Propps karakterer fra hans *Morphology of the Folk Tale*- i den rækkefølge de optræder i den lange lidt kluntede sætning denne note er vedhæftet – hero (pfc. Jessica Lynch), villain (Saddam Hussein), dispatcher (familien Lynch), donor (den amerikanske hær), helper (al-Rehaief), father (den amerikanske offentlighed og medieverden) og endelig medieikonet og den amerikanske helt Jessica Lynch nyvundne status som heltens belønning (i Propps terminologi er hun altså sin egen prinsesse – hvad det betyder vil jeg overlade til psykologerne). Jeg formoder at hans bog fra 1928 næppe er state of the art inden for narrative teori mere, men den tjener sit formål her ved at illustrere, hvordan fremstillingen af Jessica Lynch-sagen følger et klassisk fiktions-forløb.

En ting, der skifter lidt i mediedækningen af sagen er, i hvad omfang 'Hollywood' i den enkelte historie bruges med en romantisk vinkling (som eksempelvis "the fact is it was there, it was hot, it was Hollywood" (CNN, June 22, 2003)), eller med en kynisk (som i Jonathan Kampfners beskyldning om at sagens drejning var udtryk for "Hollywood theatrics" dirigeret af Department of Defense (CNN, June 17, 2003)). Den romantiske vinkling er dog den dominerende i alle medier. Hvad angår min overordnede analyse af nodalpunktet 'Hollywood's politiske implikationer vil jeg hævde, at den specifikke vinkling ikke er vigtig. Uanset om der som i den romantiske udlægning er tale om en god film, eller om der som i den kyniske er tale om en bedragerisk og eller dårlig film, så konnoterer brugen af begrebet Hollywood (og dets ækvivalente begreber) fiktion, og udøver dermed en steriliserende effekt, fordi USA's engagement i krigen fremstilles som var det fiktion.¹⁰ Performativt skaber begge typer samme konnotationer - spørgsmålet om romantik kontra kynisme er måske interessant som meningsfænomen, men min analyse fokuserer ikke på subjekternes *mening* med artikulationerne, men deres diskursive funktion.¹¹

På den baggrund (og på baggrund af analysen af det visuelle komponent nedenfor) vil jeg tale om 'Hollywood' som et nodalpunkt, og hermed betegne det fænomen, at diskursen er organiseret på en måde, så dækningen af sagen får en generaliseret konnotation til fiktion.

Det visuelle komponent

Det visuelle komponent bidrager ligesom det tekstuelle i høj grad til organisationens specificitet. Det er analytisk adskilt fra det tekstuelle komponent ud fra en teoretisk antagelse om, at billeder ikke nødvendigvis bare fungerer som 'illustrationer' i dette ords betydning af en passiv fremstilling, men at de har en vigtighed og en specificitet, der gør dem værd at behandle i sig selv, fordi de i tillæg til at betegne også *viser* det, der betegnes, ved at simulere perceptuel erfaring (Peirce 1955, Sonnesson). I min specifikke case tyder meget imidlertid på, at diskursens organisation på trods af deres delvist forskellige funktionsmåder gør sig gældende på samme måde i de tekstuelle og de visuelle udtryk, der er blevet brugt i mediedækningen af sagen.

Organisationen omkring nodalpunktet 'heroisme' går igen i de to centrale billeder, der har opnået størst cirkulation (begge fra den første periode af mediedækningen) og også i flere lignende billeder fra den senere pressedækning af sagen (i forbindelse med Lynchs hjemkomst til USA i juli 2003).

---

¹⁰ En vigtig medvirkende faktor til denne organisations stabilitet og reproduktion vil jeg tro er forskellen mellem den medierede og den mere umiddelbart sociale oplevelse af krig - et spørgsmål jeg desværre ikke har mulighed for at forfølge her. Dækningens konnotation af fiktion ville næppe kunne stå stabilt så længe hvis USA som i Vietnamkrigen havde fx 500.000 soldater involveret i Irak fremfor de nuværende 130.000, fordi så utroligt mange flere pårørende ville have en direkte kilde til en social oplevelse af krig. Det skal dog med, at det ikke betyder, at det kun er massekrige, der udtrykkes uden konnotation til fiktion - den amerikanske intervention i Somalia var ikke særlig talstærk, men efter træfningen i Mogadishu tog mediedækningen en afgjort ikke-fiktivt konnoteret drejning.

¹¹ Det skal dog med, at den kyniske vinkling har implikationer for spillet mellem nodalpunkterne 'heroisme' og 'Hollywood', da den kyniske vinkling problematiserer heroismen. Dette perspektiv vil ikke blive forfulgt yderligere her, da det er en ret begrænset del af mediedækningen der anlægger den kyniske vinkel.

Jeg vil kort introducere dem, og så diskutere hvordan disse kan ses som udtryk for diskursens organisation.

Dernæst vil jeg beskæftige mig med de intertekstuelle og kontekstuelle referencer og yderligere karakteristika, der får mig til at konkludere, at det visuelle udtryk er med til at organisere diskursen omkring nodalpunktet 'Hollywood'.

For at forstå billedernes specificitet kan vi starte med den åbenlyse kontrast – det var fx ikke (trods antydninger om at det fungerer på samme måde) en Rorschach-blækklat, men billedet af en ung, kvindelig, hvid soldat på en bære, halvt dækket af et amerikansk flag, båret af amerikanske soldater, der var det første udbredte visuelle udtryk i sagen. Billede 1 opnåede lynhurtigt en omfattende cirkulation. Inden for en uge af hendes befrielse havde langt de fleste af de analyserede aviser bragt

Billede 1

billedet i forbindelse med en artikel om sagen, ligesom mit materiale tyder på, at billedet også er blevet brugt i forbindelse med tv-dækningen og i internetnyheder.¹² Bårebilledet er det første billede af Jessica Lynch, der inden for diskursens organisation kommer til at fungere som det Peirce kalder et 'ikon' - billedet står så at sige for sig selv i tillæg til at fungere indeksikalt som et tegn i et tegnsystem (dvs. at det både i kraft af et sæt af visuelt ens egenskaber optræder som en betegnelse af Jessica Lynchs 'objekthed' og som betegneren /Jessica Lynch/ som denne betegner optræder ifht. en betegnet i diskursen. Se Peirce 1955: 102-103 om ikon og indeks samt Barthes 1977: 137 om 'coded iconic message' - jeg har delvist overført begreberne til Laclau og Mouffes Saussure-inspirerede terminologi).

---

¹² Hvad angår aviserne, så bliver billedet bragt den anden april i *Chicago Tribune*, *Los Angeles Times*, *New York Post* og *New York Times*, den tredje april i *Daily News New York*, den femte april i *Dallas Morning News*. Først den tiende april finder det vej til *USA Today*. Af anomalier springer *Denver Post* og *Philadelphia Inquirer* i øjnene, da ingen af aviserne bringer billedet. Mit materiale har ikke givet mig lejlighed til at tjekke, om *Newsday*, *Wall Street Journal* eller *Washington Post* har bragt billedet. Hvad angår tv, har jeg igen problemer med mit materialeset, som ikke tillader mig at sige noget om *ABC*, *Fox*, *NBC* og *MSNBC*, men begge de to stationer (*CBS* og *CNN*), hvor det nyhedsmateriale, jeg har adgang til, indeholder billeder, har bragt billedet den anden april. Mit internetmateriale er igen ikke dækkende, men da Yahoo-news indeholder materiale fra flere af de analyserede aviser, vil jeg antage, at billedet også har været bragt her.

Det næste ikoniske billede er et portrætbillede (billede 2), der dukker op ganske kort tid efter bårebilledet (billedet er udateret – jeg er første gang stødt på det den 2. april i *Los Angeles Times*). Det er det andet og vigtigste billede på den visuelle mediedækning af sagen. Billedet optræder i næsten alle avisernes dækning af sagen (se fx *Chicago Tribune*, April 17, 2003), næsten alle tv-stationernes dækning af sagen (se fx *CBS* photoessay), og via links til avisnyheder

Billede 2

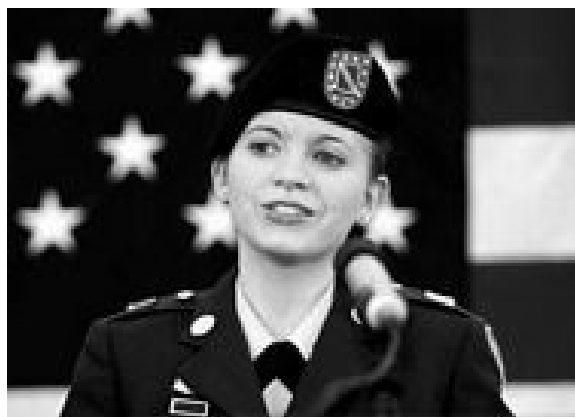
også i Internetnyhedssidernes dækning af sagen. Billedet når endnu flere amerikanere via forsiden af diverse mere eller mindre nyhedsorienterede magasiner, tidsskrifter, ugeblade mm., hvoraf jeg her blot vil nævne de største og vigtigste i kronologisk rækkefølge – *Newsweek* (14. april) *People* (14. og 21. april), *National Examiner* (22. april), *Globe* (22. april) og senere *People* igen (8. august).¹³ Portrætbilledet er præget af de samme stærke symboler som bårebilledet – en ung, kvindelig, hvid soldat, denne gang ikke dækket af flaget, og ikke i en passiv situation og ved at blive reddet, men opretstående og med flaget i ryggen. De to ikoniske billeder dominerer fuldstændigt dækningen, især i starten, og trækker på to vigtige fællesamerikanske symboler, der begge dels 'påpeger det fraværende' (dvs. hæren og USA - se Barthes 1977) og dels symboliserer 'soldat' (via uniform og ordener) og 'patriotisme' (via flaget). De konventionelle symboler pinder de ikoniske billeders betydning ned sammen med de tekstuelle/verbale udsagn de kombineres med.¹⁴

Også i fase to af sagen (omkring Jessica Lynchs hjemkomst til USA og til Palestine, W.VA. i juli 2003) domineres mediedækningen af billeder, der trækker på de samme symboler som portrætbilledet og særligt bårebilledet. Her er et typisk eksempel fra *CBS*' photo essay 'A Hero's Homecoming' fra den sjette november 2003 (billede 3).

¹³ At dette billede nærmest er inkarnationen af sagens visuelle udtryk er tilsyneladende også den konklusion, som forlaget Alfred A. Knopf er kommet til, idet billedet pryder omslaget på Jessica Lynch og Rick Braggs (2003) bog om sagen *I Am a Soldier, Too: The Jessica Lynch Story*, som udkom i et førsteoplæg på cirka 500.000 eksemplarer.

¹⁴ Sagen illustreres kun sporadisk med andre billeder end disse i de første måneder, primært et før-krigs billede af Lynch (uden uniform og flag) eller af billeder af hendes familie.

Igen - ung, kvindelig, hvid soldat i forbindelse med det amerikanske flag. Symbolik-ken optræder også, om end mindre dominerende, i den tredje fase i november 2003, hvor billede 2 bruges som omsalg på hendes bog, og derigennem i en mængde boganmeldelser af den (bogen udkom i øvrigt den 11. november på Veteran's Day). Samtidigt vises NBCs film *Saving Jessica Lynch* første gang den 9. november med ca. tolv millioner seere, en film, der,

Billede 3

specielt i sit promotionmateriale, trækker på den ovenfor analyserede symbolik.¹⁵

Alle disse billeder fungerer i overensstemmelse med den organisation omkring 'Heroisme', som jeg skitserede i min analyse af det tekstuelle komponent. Uniformen og den måde den bruges på konnoterer både Lynchs heltestatus og fungerer som en generalisering af denne til hæren (den omtalte gensidige identifikation – identifikationen af hæren som helt forstærkes af de dramatiske infrarøde billeder af redningsaktionen, der i en kort overgang var en fremtrædende del af mediedækningen). Det amerikanske flag fungerer sammen med de omtalte tekstuelle elementer som en markør af Lynchs patriotisme og som en generalisering af hendes heltemod som en latent mulighed til alle almindelige amerikanere.

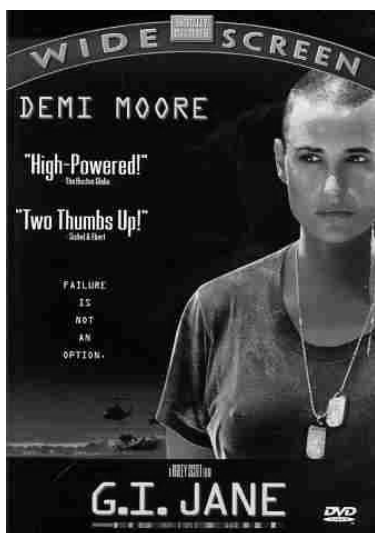
Hvad angår 'Hollywood', så kan organisationen omkring dette nodalpunkt med dets konnotationer til fiktion også genfindes i det visuelle komponent - dels i form af intertekstuelle referencer til kendte film, dels i kraft af den kontekst, der etableres omkring Jessica Lynchs medieoptræden. Begge dele underbygges af ikke-visuelle elementer. De intertekstuelle referencer fx i kraft af at NBC med klar reference til filmen *Saving Private Ryan* kalder deres tv-film *Saving Jessica Lynch*. Ifølge NBC er filmen udover at være "dramatic and inspiring" også "based on the true story", som er en "story of heroism [that] provided hope for the nation and the world and proved an example of triumph despite great odds and affliction".¹⁶ Konteksten underbygges fx i kraft af den opmærksomhed, som Jessica Lynch er genstand for dels fra publikums side, men også fra en stribe og type medier, der typisk koncentrerer sig om mere klassiske kendte mediestjerner – som fx skuespillere, musikere og sportsfolk.

Et eksempel på intertekstualiteten mellem film og fremstillingen af Lynch-sagen træder frem ved en samstilling af filmplakaterne for 1997-actionfilmen *GI Jane* om en kvindelig soldat, Spielbergs drama *Saving Private Ryan* fra 1999, og endelig NBCs *Saving Jessica Lynch*, som

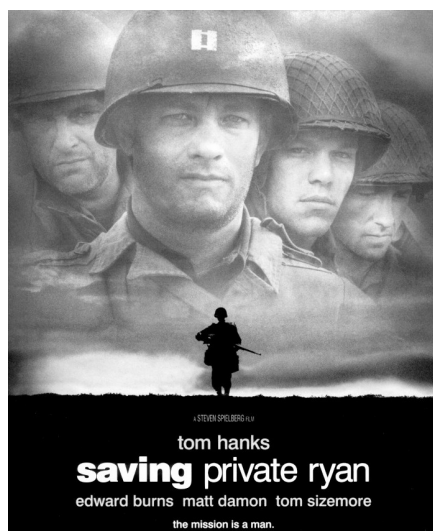
¹⁵ I forbindelse med den tredje top i mediedækningen (november 2003) forekommer der nogen mediebilleder, der ikke umiddelbart fungerer på samme måde. Det sker primært i forbindelse med Lynchs optræden i diverse talkshows (fx i Diane Sawyers interview af hende på *ABC* (som blev set af næsten femten millioner amerikanere) og promotionevents for sin bog i november 2003. Her optræder Jessica Lynch i civil og uden flag. Forsidebillederne af Lynch på både *Time* (17. november) og *Parade* (9. november) i november er også billeder i civilt, om end artiklerne inkluderer nogle af de ovenover behandlede billeder. Symbolikken bliver altså mindre ensrettet i denne periode.

¹⁶ se http://www.nbc.com/nbc/Saving_Jessica_Lynch/

udover at trække tydeligt på de elementer der er beskrevet ovenover som karakteristisk for den visuelle fremstilling af Lynchs historie også fremstå meget lig de to førnævnte film.

Billede 4

Billede 5

Billede 6

Filmlakaten (billede 6) kan tydeligvis meget vel være komponeret over de to populære film, og trækker samtidigt kraftigt på den symbolik, der er analyseret ovenover.

Parallelt med mine kommentarer omkring spørgsmålet om romantik/kynisme er det værd her at tilføje, at det for den i mit perspektiv interessante diskursive funktion af den intertekstuelle reference er det uvigtigt, om de film, der refereres til glorificerer krig (som *GI Jane* i et vist omfang kan siges at gøre) eller fremstiller krig skræmmende (som *Saving Private Ryan* kan siges at gøre) - uanset vinklingen fungerer og ses filmen som underholdning, og som fiktion.

Filmlakaten fremtræder som her som selve inkarnationen af koblingen mellem det visuelle sprog, vi som nyhedsbrugere kender fra filmindustrien, og så fremstillingen af Jessica Lynch-sagen – denne form for intertekstualitet er ikke forbeholdt NBCs filmatisering af sagen, men er i sagens visuelle udtryk med til løbende at holde sagen fast i et grænseland mellem nyhedsdækning og et filmunivers, der umiddelbart konnoterer fiktion (samme grænseland opretholdes også af Department of Defenses udlån af ægte krigsmateriel til indspilningen af filmen).

Dækningen er også præget af en fremstilling, hvor Jessica Lynch sættes ind i en kontekst, der stammer fra 'de kendtes verden'. Hun deltager i interviewprogrammer, hvor andre gæster har været fx Michael Jackson, Lisa Maria Presley og Michael J. Fox, hun poserer sammen med Britney Spears til *Glamours* 'Women of the Year' ceremony, hun optræder sammen med Leonardo di Caprio til Golden Globe Awards i Hollywood, og i det små deltager hun efter hun er kommet sig fra sine sår i snesevis af receptioner, åbningsceremonier mm. med lokale og landskendte stjerner – billeder fra ceremonierne er typisk præget af den symbolik, der er analyseret ovenover.

Organisationen af dækningen i overensstemmelse med nodalpunkterne 'Heroisme' og 'Hollywood' syntes altså også i overvejende grad at præge det visuelle komponent, som også synes ganske stabilt over den analyserede periode.

Det cirkulationsøkonomiske komponent

Dette komponent er inddraget i analysen for at forstå de gunstige reproduktionsbetingelser, som medierne qua miljø for og kanaler for nyheder giver diskursens organisation, selv når de enkelte medieinstitutioner ikke nødvendigvis aktivt og intentionelt søger at opretholde denne.

Jeg har kaldt komponentet 'cirkulationsøkonomisk', fordi fokus her er på hvordan nyheders cirkulation formes af en række institutionelle og kulturelle implikationer af de analyserede mediers karakter af virksomheder, der agerer på forskellige markeder – markeder for kunder, annoncører, investorer og kilder (McManus 1995: 301). Markeder, der i stigende grad er domineret af økonomiske logikker (McManus 1995, Meehan & Mosco 1993, Underwood 1988, 1998, 2001).¹⁷

Jessica Lynch-sagen som organiseret af diskursen passer funktionelt glimrende ind i disse logikker. Den lever op til nyhedskriterierne (hvor særlig kriteriet om identifikation bør fremhæves, og at konflikt-dimensionen bliver struktureret af krigssituationen som en konflikt mellem USA og Saddam), den kan illustreres med gratis billeder fordelt via Department of Defense og diverse nyhedsmateriale produceret af dem, den deles med en række af de andre medier, hvilket yderligere sænker produktionsomkostningerne. Argumentet er ikke, at det cirkulationsøkonomiske komponent determinere, eller for den sags skyld i væsentlig grad bidrager til, diskursens specificitet, men at de her beskrevne træk understøtter diskursens stabilitet i dens specifikke form, mens nogle alternativer passer mindre godt med cirkulationsøkonomiens vilkår.

Kort kan eksistensen af en overordnet markedskultur og -struktur i de amerikanske medier siges at være de vigtigste af disse vilkår. Medier er virksomheder, og et samspil af corporate structure, markedsstruktur og en fordeling og cirkulation af ressourcer på markeds- og management-vilkår er en del af mediernes virkelighed (Meehan & Mosco 1993). Nyheder i USA er også medieprodukter i en markedsøkonomi, nyhedsbrugere er ikke kun borgere, men også kunder, og journalistik er udover at være en profession med en kultur og et ethos også markedsdrevet og under teknokratisk management. Denne udvikling har været med til at øge medieoutputtets volume og i nogen sammenhænge også detaljeringsgrad og gør dermed en uhørt stor mængde information om krigen tilgængelige for den interesserede mediebruger. I min konkrete sag er nogle af udviklingens centrale træk imidlertid med til at stabilisere en organisation i dette materiale der giver det nogle af de ensartede træk, der er analyseret ovenover.

I de seneste ti år er denne management i USA blandt andet blevet udmøntet i en række styringsstrategier og produktionskonventioner præget af cost/effectiveness-tankegang - altså en

¹⁷ Det er værd at få med, at jeg trækker på en række generelle pointer fra forskellige traditioner her, og ikke holder mig inden for studiet af mediernes politiske økonomi (se Meehan & Mosca 1993).

stigende økonomisk rationalisering af nyhedsproduktionen (McManus 1995: 301). Konkrete eksempler er numeriske ratings af medarbejderes produktivitet, faste kodede evalueringsredskaber med fokus på kvantitativt output og en kobling af disse to til en incitamentsstruktur i form af individuelle aftaler om resultatløns (Underwood 1998). Cost/effectiveness-fokus kombineret med et nyhedsdøgn med publikationsmuligheder firetyve timer i døgnet sætter selvsagt journalisterne under et betragteligt tids- og arbejdspress. Samtidigt bliver arbejdsvilkårene for journalister stedse mere ensartede pga. den teknologiske mediekonvergens og den udvikling, der har været i ejerforhold i amerikanske medieudbydere de sidste år – selv set i lyset af en lang historisk tradition for nyhedsdeling igennem både bladhus med flere aviser (Garnett, Knight Ridder, Cox News) samt korporative (Associated Press) og selvstændige kommercielle (Reuters) nyhedstjenester, tager nutidens produktion, cirkulation og recirkulation af medieprodukter sig ud, som var den udtænkt til praktisk at inkarnere hvad post-modernister og litteraturteoretikere kalder intertekstualitet.

En del af samme management-trend er definitionen af nyheder som “what is ‘relevant’ to the audience” og en forestilling om, at denne audience er travle og fornøjelsessøgende kunder med en meget kort hukommelse og tålmodighed - en forestilling der spiller sammen med de traditionelle nyhedskriterier: sensation, aktualitet, konflikt, identifikation, væsentlighed (Underwood 2001: 101). Som styringsstrategi bliver denne trend disciplineret af den ovennævnte markedskultur igennem et fokus på dels de nævnte cost/effectiveness evalueringer og output-mål for produktionssiden, og dels en ’management by circulation’ og seertal (Underwood 1998 og 2001). Den overordnede ambition, der kendetegner de amerikanske mediers managementstrategier under dette økonomiske pres syntes at være: hvordan kan vi fortælle flest mulige antagede forlystelsessøgende utålmodige kunder mest muligt for færrest mulig penge?

En sidste produktionskonvention med betydning for diskursens organisation skal nævnes her til sidst. Denne konvention er mediernes behov for billeder til at akkompagnere nyheder, særligt nyheder der potentielt kan blive tophistorier, og særligt nyheder der potentielt skal medieres via tv (Underwood 2001: 101). Tophistorier på avisforsider uden billeder er vanskelige at forestille sig, i endnu højere grad tophistorier på tv. Jeg vil vende tilbage til denne konventions betydning nedenfor.

Der er ingen af de her nævnte træk, der syntes synderligt udfordrede eller ustabile, og jeg vil derfor også tillade mig at betragte dette komponent som stabilt.

Det juridiske komponent

Det juridiske komponent, der er med til at stabilisere reproduktionen af diskursens organisation, er effektueringen af det såkaldte ’Dover ban’. Dover-forbuddet forbyder ”media coverage of the transfer of the remains of deceased members of the Armed Forces”, herunder ”memorial or funeral services”. Forbuddet udstrækker sig også til private ceremonier i det omfang, de dødes familie og

pårørende måtte ønske dette (S2400, SEC 366 (b)).¹⁸ Det er således en åbenlys undtagelse fra de generelle bestemmelser i Freedom of Information Act (FOIA), som er den bestemmelse og den administrative praksis, der normalt ses som den vigtigste sikring af, at statsapparatet udøver sin myndighed i overensstemmelse med den herskende fortolkning af ånden i Bill of Rights First Amendment af Forfatningen, der tilsiger, at "Congress shall make no law ... abridging the freedom of speech, or of the press".¹⁹ Inden den seneste Golfkrig blev medierne af både det Hvide Hus og Department of Defense mindet om, at forbuddet stadig gjaldt, ligesom man begyndte at håndhæve det – hvad man ikke altid havde gjort i fredstid (*News-Leader*, Nov. 27, 2003).

Dover-forbuddets undtagelse fra FOIAs bestemmelser om, at "documents shall be furnished ... if disclosure of the information is in the public interest because it is likely to contribute significantly to public understanding of the operations or activities of the government" (FOIA 5 U.S.C. § 552, a) (4)(A)(iii) er *ikke* begrundet i FOIAs bestemmelse om "matters ... specifically authorized under criteria established by an Executive order to be kept secret in the interest of national defense or foreign policy" (FOIA 5 U.S.C. § 552 b) (1) (A)), eller med direkte henvisning til en anden 'public interest'. I stedet begrundes det, her med et citat fra de af Kongressen vedtagne S2400 og H.R. 4200 (henholdsvis SEC. 366 (b) SEC 1082 (b)), med ønsket om at sikre "the privacy of the members' families and friends" (se fx CNN, Nov 5, 2003 for reference til tilsvarende begrundelser fra Department of Defense m.fl.).

Begrundelse eller ej, Dover-forbuddet har vist sig sejlivet, når det er blevet stillet overfor juridiske eller politiske udfordringer. Det er allerede én gang blevet bekræftet via en domsafgivelse og efterfølgende opretholdelse af dommen ved United States Court of Appeal for the District of Columbia i sagen *JB Pictures v. Department of Defense and Donald B. Rice* i 1991. Afgørelsen blev begrundet med henvisning til at forbuddet reducerede de efterladtes "hardship" og sikrede deres "privacy".²⁰ På det politiske niveau er forbuddet senest blevet udfordret ved Senatsmedlem (D-NJ) Frank R. Lautenbergs forslag om en Amendment 3291 til S2400, som blev behandlet i Senatet den 21. juni 2004, men som blev nedstemt med cifrene 54-39 (Congressional Record, S.AMDT.3291).

---

¹⁸ Dover-forbuddet er opkaldt efter Dover Air Force Base i Delaware, hvor til ligene af amerikanske soldater, der er døde i udlandet, traditionelt ankommer. Det blev iværksat i 1991 ved et præsidentielt direktiv (Executive order) udstedt af George H. Bush og effektueret ved indskrivelse i Department of Defenses protokol. Senere er forbuddet blevet indkorporeret som lov godkendt af kongressen i de årlige bevillingslove til Department of Defense (senest enslydende i S2400, SEC 366 og i H.R. 4200, SEC 1082, begge for 2005). Siden november 2000 har direktivet været udvidet til at gælde *alle* amerikanske militærinstallationer, og ikke kun de navngivne fra 1991 (CNN, Nov. 5, 2003).

¹⁹ FOIA er integreret i Department of Defenses administrative praksis fx i kraft af det semi-uafhængige Directorate for Freedom of Information and Security Review, der blandt andet tager stilling til anmodning efter FOIAs bestemmelser og udarbejder den FOIA Program Report som Department of Defense, som alle føderale myndigheder, er forpligtet til at levere til Kongressen hvert år.

²⁰ Forbuddet er igen (ligesom det blev i 1991) blevet udfordret via FOIAs mulighed for sagsanlæg i oktober 2004, da en medieforsker lagde sag an mod Department of Defense for at få offentlig adgang til billeder af de dodes ankomst til Dover Airforce Base (AP, Oct. 5, 2004).

Det juridiske komponent, der ligesom de andre syntes stabilt, betyder, at en mængde efter de journalistiske nyhedskriteriet oplagte alternative kandidater til forsidehistorier, som sandsynligvis ikke som dækningen af Jessica Lynch sagen vil falde ind under en organisation under nodalpunkterne 'heroisme' og 'Hollywood', mangler det visuelle element, som er en af de produktionskonventioner, cirkulationsøkonomien foreskriver.

Udfordringer af diskursens organisation?

På baggrund af de enkelte komponenters forskellige bidrag til organisationen i dens specificitet og stabilitet er det altså mit argument, at dækningen af Jessica Lynch sagen er karakteriseret ved en organisation omkring nodalpunktene 'heroisme' og 'Hollywood', som overskrider forskellene i hvilken mere specifik historie om sagen, de enkelte medier fortæller på bestemte tidspunkter.

Inden jeg går over til at diskutere organisationens politiske implikationer, vil jeg kritisk afprøve min tese om den diskursive organisations stabilitet ved at analysere tre sagsforløb i selve mediedækningen, der alle tilsyneladende udfordrer organisationen, og demonstrere, at de ikke ændrer den nævneværdigt. Selvom organisationen er at genfinde igennem hele perioden har der været flere situationer, hvor dækningen af Jessica Lynch-sagen har været præget af historier, der syntes at udfordre den her identificerede organisation. Min definition af 'udfordringer' er meget simpel – historier, der går imod de aktuelt dominerende udlægninger af historien. Der er således ingen tvivl om, at de tre eksempler, jeg her kort vil gennemgå – *BBC* og *Toronto Stars* kritik af Department of Defenses rolle i fremstillingen af sagen fra maj 2003, Jessica Lynchs udsagn ('I am not a hero') fra hendes tv-optrædender i november 2003 og endelig Black Congressional Caucus angreb på medierne og politikernes behandling af Jessica Lynch som grænsende til det racistiske – alle præsenterer alternative *historier* om Jessica Lynch, men det for mit argument afgørende spørgsmål er naturligvis, om de også udfordrer eller endog ændrer diskursens organisation.

Den første udfordring bliver lanceret med størst vægt af *BBC* den 15. maj i forbindelse med nogle nyhedsindslag og et meget kritisk dokumentarprogram om sagen, der hævder at redningen af Jessica Lynch blev kraftigt og unødvendigt overdramatiseret af Department of Defense, og dermed udfordrer om ikke hele ideen om heroisme, så som minimum generaliseringen til hæren ved at hævde, at de soldater, der hentede Lynch ud af Irak ikke på noget tidspunkt stå over for en fjende, men kun ubevæbnede og sympatisk indstillede irakere, og at de i deres fremfærd overfor disse var alt for brutale (*BBC*, May 13, 2003). Denne intervention reproducerer faktisk helt fra starten af organisationen omkring 'Hollywood' med en kynisk vinkling i kraft af dens udlægning af sagen som "Hollywood theatrics" (*BBC*, May 13, 2003). Denne intervention blev i høj grad definerende for specielt centrum-venstre mediers dækning af sagen i England og Danmark. I USA giver historien i første omgang nogen genlyd, sandsynligvis fordi den falder i forlængelse af en selvransagende artikel om dækningen af sagen bragt af *Washington Post* kun fjorten dage efter

Lynchs befrielse (April 15, 2003 - Figur 1 illustrerer dog det begrænsede antal hits denne selvkritik og kritik producerer). Allerede den 23. maj, kun en uge efter af BBC første gang har lanceret udfordringen, trækker journalisten bag, Jonathan Kampfner, i et liveinterview på *CNN International* dog en mængde af udfordringerne tilbage ved at indrømme, at de fleste af de ting, han har kritiseret hæren for, faktisk er standard operating procedures i krigstid, og at anklagerne om at der er blevet brugt løs krudt for yderligere at dramatisere aktionen og optagelsen af den ikke kan underbygges. I sidste ende er den eneste kritik han opretholder ikke af noget Department of Defense har sagt eller gjort, men af hvad han mener de burde havde gjort derudover. I sidste ende udfordrer Kampfner heller ikke ideen om Lynch som helt. I sidste ende gør udfordringen ingen forskel, specielt fordi *BBCs* tilbagetog i høj grad bliver integreret i den måde de relativt få amerikanske medier, der viderebringer kritikken, dækker historien på.²¹

I november 2003, i forbindelse med hendes deltagelse i en række talkshows i forbindelse med udgivelsen af hendes bog mm. udtaler Jessica Lynch flere gange "I am not a hero". Taget bogstaveligt er det vanskeligt at forestille sig en mere direkte udfordring af diskursens organisation. At konkludere, at dette er hvad der er tale om, vil dog være udtryk for en overfokusering på det talte og skrevne ord. Udsagnet bliver akkompagneret af en (medieret) adfærd, der samlet set må betragtes som en total performativ selvmodsigtelse, der reducerer udfordringen til en underspillet beskedenhed, som man vel også i et vist omfang kan forvente af en rigtig helt. Jessica Lynch fortsætter med at spille rollen som helt i medierne, deltage i åbningsceremonier i uniform, beholder de medaljer hun er blevet tildelt for sin indsats, modtager endda et par nye, og gentager gang på gang udsagnet om, at hun er "a soldier too", ligesom hun optrapper fremhævelsen af hærens heltomod. I sidste ende ændrer udsagnet trods dets karakter af en tilsyneladende potentiel vigtig udfordring intet i diskursens organisation.

Den sidste udfordring er også fra november 2003. Her rejser medlemmer af Black Congressional Caucus spørgsmålet om racediskrimination af Jessica Lynchs soldaterkammerat Shoshana Johnson. Hendes historie minder frem til den 1. april meget om Lynchs, og har en del fællestræk med den efterfølgende. Hun var en del af samme kompagni, faldt i samme baghold, blev såret, taget til fange, og befriet af den amerikanske hær. Sammen med Lynch er hun de første kvindelige krigsfanger der er blevet befriet af hæren. Efter et længere hospitalsophold med behandling af hendes sår har Johnson ligesom Lynch fået 'honourable discharge' fra hæren. Der er bare det med Johnson, at hun for det første er sort, at hun for det andet stort set ikke har fået noget medieopmærksomhed, og at hun for det tredje trods efter lægelig vurdering værre men efter sine sår har fået en væsentlig lavere invalidepension end Lynch (under halvdelen). Black Congressional Caucus lufter den tanke, at

---

²¹ En betydning som indvendingen dog har haft, som jeg dog ikke vil behandle her, er at skabe opmærksomhed om en alternativ og skeptisk dækning af krigen. Både *BBC* og avisen *The Guardian*, der havde gjort meget ud af at følge op på kritikken, havde flere millioner flere amerikanske brugere af deres hjemmesider med dækning af Irakkrigen i perioden efter denne sag havde været igennem de amerikanske medier.

kombinationen af det første, det andet og det tredje ikke er et tilfælde, men udtryk for systematisk racisme. Herigennem udfordrer de ganske effektivt generaliseringen til hæren, idet det i hvert fald i amerikansk mainstream-politik ikke er muligt at være helt og racist på samme tid. Department of Defense reagerer med det samme på udfordringen, og forhøjer Johnsons invalidepension til Lynchs niveau, ligesom hele forløbet producerer noget af den efterspurgte mediedækning af Shoshana Johnson og hendes oplevelser. Udfordringen er altså umiddelbart effektiv – for at forstå dens signifikans for mit overordnede argument er det imidlertid også vigtigt at erindre, at den er partikulær. Denne udfordring er udtryk for en marginaliseret grupperings politiske kamp for inklusion, og bortset fra en kort periode med kritisk opmærksom omkring hærens elementer af racisme bliver udfordringens konsekvenser ikke blot en genopretning af heltestatussen for alle involverede da Johnson endelig bliver tilbudt den eftertragtede status, men også en udvidelse af den anden generalisering af heroisme til 'almindelige amerikanere' som latent mulighed til også at inkludere sorte borgere. Der er altså tale om en midlertidigt alvorlig udfordring af diskursens organisation, hvor selve heltebegrebet og det generalisering bliver problematiseret, men denne grundlæggende udfordring bliver pacificeret så snart Shoshana Johnson får sin plads, og i midten af november kan deltage i *Glamours* 'Women of the Year' side om side med Jessica Lynch.

Efter den periode, jeg har analyseret, udsættes diskursens organisation via flere mediers kobling mellem Jessica Lynch og Abu Ghraib-forbryderen Lynndie England for en udfordring, der umiddelbart må betragtes som en dislokation - en disorganisation af diskursen (Laclau 1990: 41-45), ligesom dens allerede på det tidspunkt hurtigt dalende stjerne på mediehimlen bærer vidnesbyrd om dens aftagende vigtighed for at forstå mediedækningen af krigen i Irak. Jeg vil imidlertid stadig insistere på sagens overordnede vigtighed - Jessica Lynch sagen har udspillet sig i medierne, den fastholdt i flere perioder næsten en hel nations blik, og dens organisation, som forblev stabil igennem alle disse perioder, har dermed haft rig lejlighed til at gøre indtryk på mediebrugerne. I det omfang dækningen af Abu Ghraib-sagen og den tiltagende selvkritiske refleksion over mediedækningen af krigen i visse medier (primært *New York Times* og *Washington Post*) har organiseret fremstillingen af sagen på en ny måde er spørgsmålet, i hvilket omfang dette har nået de millioner af mennesker, der tog sagen til sig i den form den i det her analyserede år var organiseret.

Fra 'heroisme' til legitimitet, fra 'Hollywood' til sterilisering

På baggrund af min analyse af de fire komponenter, den specifikke diskursive organisation, de udtrykker, den stabilitet de udviser, og de reproduktionsbetingelser de udgør, samt af de tre udfordrings manglende signifikante konsekvenser for diskursens organisation, og endelig fraværet af en effektiv politisering af denne, vil jeg konkludere, at den her beskrevne diskurs i den analyserede periode optræder som dominerende, eller, for at blive i Laclau & Mouffes terminologi (1985: 93), hegemonisk. Den her identificerede organisation er udtryk for en regional 'spontan

konsensus' (Gramsci 1988: 306), inden for hvilken forskellige historier om Jessica Lynch-sagen fortæles og formidles.

Diskursen er som sagt kendetegnet ved en organisation omkring de to nodalpunkter 'heroisme' (som generaliseres af forskellige veje) og 'Hollywood'. Nodalpunktet 'heroisme' er udtryk for en organisation af mediedækningen omkring Jessica Lynch som en helt. Organisationen udbreder denne heltestatus til den amerikanske hær, tilbyder den som en latent mulighed for det amerikanske folk, og identificerer via en repræsentation af det irakiske folk den sag, som helten Lynch tjener, som noget, der transcenderer både hendes egne og USA's interesser. Nodalpunktet 'Hollywood' er udtryk for organisationen af mediedækningens tekstuelle og visuelle udtryk, intertekstualitet og kontekst omkring et sæt af konnotationer til et univers, der består af fiktion og produktion af fiktion. - uanset om dette så konnoteres via en romantisk eller en kynisk vinkling i den enkelte historie.

De politiske implikationer, jeg vil trække frem her, er som sagt struktureret omkring Eastons definition af politik som den autoritative fordeling af værdier med gyldighed for et samfund, og på et fokus på stabilitetens magt som den er på spil i diskursens stabilitet.

Den stabile organisationen omkring 'heroisme' kobler sig til Eastons fokus på det autoritative. Mit argument er, at organisationen bidrager til at mediedækningen af Jessica Lynch-sagen fremstår som legitimerende ifht. den krig, Lynch har kæmpet i. Det kommer dels til udtryk i selve inkodningen af mediedækningen, hvor kritiske spørgsmål, der udfordrer den autoritative måde, Irak-krigen som policytiltag fordeler værdier på, ikke kommer til udtryk - spørgsmålet 'tjener Jessica Lynch en legitim sag?' stilles ikke i noget signifikant omfang. Men den væsentligste dimension af dette argument forudsætter et spørgsmål om afkodning i overensstemmelse med standarder for legitimering, som inden for en empirisk tilgang til legitimitet vil ligge vægt på hvordan sagsfremstillingen kobler sig til kulturelle, sociale og historiske referencer, der af modtagergrupperne er anerkendte som kilder til legitimitet, og som konstrueres som gyldige for den forekommende sag (Beetham 1991, Weber 1978). Det er klart at argumentet kan kun fuldt ud underbygges igennem en receptionsanalyse (som jeg har afgrænset mig fra), der kan be- eller afkræfte, om koblingen mellem sagen og kilderne anerkendes som relevant og dermed bidrager til en legitimering ifht. specifikke subjekter. Ikke desto mindre mener jeg i denne sag, at man allerede på baggrund af den organisation, der er identificeret, kan sige, at mediedækningen så at sige på krigens vegne gør *krav* på en legitimitet, som man ifht. analytisk reificerede sandsynlige subjektive standarder for legitimitet med en god sandsynlighed kan sige vil blive imødekommet - en helt kæmper typisk for en legitim sag, specielt når helten som her fremstår som uegennyttig.

Parallelt kobler organisationen omkring 'Hollywood' sig til Eastons fokus på værdier, hvor mit argument er, at organisationen betyder, at mediedækningen bliver præget af en sterilisering af krigen og dens omkostninger for USA og andre via de kraftige konnotationer til fiktion. Inden for mediedækningens diskursive organisation kan der ikke stilles spørgsmål, der

vedrører de konkrete eksistentielle dimensioner af krigen. Parallelt med Michael Ignatiefs argument (2000: 3) kan man sige, at mediebrugerne bliver “mobilized not as combatants [or participants] but as spectators”.²² Også dette argument kan bedst forfølges i praksis med en empirisk undersøgelse af reception, men igen vil jeg mene, at en reificeret abstrakt opfattelse af hvordan mediebrugere bliver påvirket af dækning organiseret af nodalpunktet ‘Hollywood’ kan fungere som en præcis nok standard til at tillade den konklusion, at en dækning med konnotationer til fiktion giver et mere sterilt billede af den fordeling af værdier (liv og død), der foregår igennem krig, end en dækning uden. Med en lidt paradoksal formulering kan man sige, at dramatiseringen af krigsdækningen i dette tilfælde virker som en afdramatisering af krigen.

---

²² Se Der Derian 2001 for en beslægtet generel hypotese om mediedækning af amerikanske krigsindsatser, som mit studie af denne case bakker op om.

Referencer

- Barthes, Roland [1977] 2002, 'Rhetoric of the Image' fra Nicholas Mirzoeff (ed.) *The Visual Culture Reader*, Routledge, Great Britain.
- Beetham, D. 1991, *The Legitimation of Power*, Humanities Press International, Atlantic Highlands, NJ.
- Carpini, Michael X. Delli & Bruce Williams 2001, 'Let Us Infotain You: Politics in the New Media Environment', fra W. Lance Bennett and Robert M. Entman *Mediated Politics – Communication in the Future of Democracy*, Cambridge University Press, Cambridge.
- Der Derian, James 2001, *Virtuous War*, Westview Press, USA.
- Gramsci, Antonio 1988, *An Antonio Gramsci Reader - selected writings 1916-1935*, redigeret af David Forgacs .Shockhen Books, USA.
- Easton, David 1953, *The Political System*, University of Chicago Press, Chicago.
- Hall, Stuart [1974] 2002 'The Television Discourse: encoding and decoding', from Dennis McQuail (ed.) *Mass Communication Reader*, Sage, Great Britain.
- Hall, Stuart [1986] 1996 'On postmodernism and articulation - an interview with Stuart Hall', from David Morley and Kuan-Hsing Chen (eds.) *Critical Dialogues in Cultural Studies - Stuart Hall*, Routledge, Great Britain.
- Ignatief, Michael 2000, *Virtual War*, Chatto & Windes, London.
- Laclau, Ernesto 1990, *New Reflections on the Revolutions of Our Times*, Verso, London.
- Laclau & Mouffe 1985, *Hegemony and Socialist Strategy*, Verso, London.
- Lewis, J., Rod Brookes, Kirsten Brander, Sadie Clifford, Ehab Bassaiso and Zahera Harb 2003, *The role of embedded reporting during the 2003 Iraq war*, BBC.
- Lynch, Jessica & Rick Bragg 2003, *I Am a Soldier, Too: The Jessica Lynch Story*, Alfred A. Knopf, USA.
- McManus, John 1995, 'A market-based model of news production', *Communication Theory*, 5 (4), pp. 301-338.
- Meehan, Eileen R. & Vincent Mosco 1993, 'Rethinking Political Economy: Change and Continuity', *Journal of Communication*, 43 (3), pp.105-116.
- Peirce, Charles Sanders 1955, *Philosophical Writings of Peirce* (selected and edited with an introduction by Justus Butler), Dover Publications, USA.
- Propp, Vladimir [1928] 1973, *Morphology of the Folk Tale*, University of Texas Press, Austin.
- Roppen, Johann & Doug Underwood 2001, 'When MBAs Rule the Newsroom - everywhere? - The impact of market-oriented journalism upon the global media environment', first draft proposal presented at the conference for Nordic Professors of Journalism at Biskops Arnö, Sweden, June 8-10.
- Sonnesson, Göran, The Internet Semiotics Encyclopedia, <http://www.arthist.lu.se/kultsem/encyclo/>
- Underwood, Doug 1988, 'When MBA's Rule the Newroom', *Columbia Journalism Review*, March/April 1988.
- Underwood, Doug 1998, 'Assemply-Line Journalism', *Columbia Journalism Review*, July/August 1998.
- Underwood, Doug 2001, 'Reporting and the Push for Market-Oriented Journalism: Media Organizations as Businesses' fra W. Lance Bennett and Robert M. Entman *Mediated Politics – Communication in the Future of Democracy*, Cambridge University Press, Cambridge.
- Weber, Max, 1978, *Economy and Society*, 2 bind, Univeristy of California Press, Berkeley, CA.

Juridiske

Act S2400 to authorize appropriations for fiscal year 2005 for military activities of the Department of Defense [...].

Bill of Rights

http://www.archives.gov/national_archives_experience/charters/bill_of_rights_transcript.html
(21.10.04)

Congressional Record, S.AMDT.3291, Amends S.2400, Sponsor Sen Lautenberg (NJ).

<http://thomas.loc.gov/cgi-bin/bdquery/z?d108:SP03291>: (21.10.04).

Constitution of the United States

http://www.archives.gov/national_archives_experience/charters/constitution_transcript.html
(21.10.04).

Freedom of Information Act 5 U.S.C. § 552.

http://www.ijnet.org/FE_Article/MEdialaw.asp?CID=25548&UILang=1&CIIdLang=1 (21.10.04)

H.R. 4200 National Defense Authorization Act for Fiscal Year 2005.

JB Pictures, Inc., et al., v. Department of Defense and Donald B. Rice, Secretary of the Air Force, United States Court of Appeals for the District of Columbia. Argued February 26, 1996. Decided June 18, 1996. No. 93-5194 Appeal from the United States District Court for the District of Columbia (No. 91cv00397). <http://caselaw.lp.findlaw.com/cgi-bin/getcase.pl?court=dc&navby=case&no=935194a> (21.10.04).

Media and other

Associated Press, 'Professor sues to get coffin photos', October 5, 2004,

<http://foi.missouri.edu/federalfoia/professorsues.html> (21.10.04).

BBC, 'Jessica Lynch story 'flawed'', May 15, 2003,

<http://news.bbc.co.uk/1/hi/programmes/correspondent/3028585.stm> (31.10.04).

CBS 'A Hero's Homecoming', November 6, 2003,

<http://www.cbsnews.com/stories/2003/11/06/60minutes/main582354.shtml> (26.10.04).

CBS photoessay,

<http://www.cbsnews.com/elements/2003/07/22/iraq/photoessay564441.shtml,540,400> (31.10.04).

CBS, 'Hero's Welcome For Jessica Lynch', July 22, 2003.

CBS, 'Jessica Lynch's hero', November 6, 2003,

CBS, 'The 'New' Iraq Takes Shape', May 5, 2003,

<http://www.cbsnews.com/stories/2003/05/05/iraq/main552346.shtml> (20.10.04).

Chicago Tribune, 'A&E beats networks to Jessica Lynch story', April 17, 2003.

Chicago Tribune, 'Jessica Lynch's story about a girl, not a soldier', November 19, 2003.

CNN 'BBC correspondent defends Lynch documentary', May 20, 2003,

<http://edition.cnn.com/2003/WORLD/meast/05/19/cnna.kampener.lynch/index.html> (27.10.04).

CNN International, Interview with Jonathan Kampfner and deputy secretary Bryan Whitman, May 23, 2003, her fra <http://www.DepartmentofDefense.gov/transcripts/2003/tr20030523-0221.html>
(27.10.04).

CNN, 'Images of War, Killed in Action', November 5, 2003.

<http://cnnstudentnews.cnn.com/TRANSCRIPTS/0311/05/nfcnn.06.html> (21.10.04).

CNN, 'International Correspondents', May 23, 2003,

http://cnnstudentnews.cnn.com/TRANSCRIPTS/0305/23/i_c.00.html (20.10.04).

CNN, 'Jessica Lynch: 'It's great to be home'', Wednesday, July 23, 2003,

<http://www.cnn.com/2003/US/07/22/lynch.homecoming/> (20.10.04).

CNN, 'Luring Private Lynch', June 22, 2003,

<http://cnnstudentnews.cnn.com/TRANSCRIPTS/0306/22/rs.00.html> (31.10.04).

CNN, 'Pentagon calls BBC's Lynch allegations 'ridiculous'', Tuesday, June 17, 2003,

<http://www.cnn.com/2003/US/05/19/sprj.irq.bbc.lynch.DepartmentofDefense/> (20.10.04).

Daily News (New York), 'U.S. ASYLUM FOR HELPING G.I. JESSICA', April 30, 2003.

Denver Post, 'EDITORIAL: Seven miracles', April 15, 2003.

Denver Post, 'The doctor is in After treating GIs wounded in Iraq, neurosurgeon Gene Bolles returns to a local patient: the Boulder's Dinner Theatre he rescued', February 15, 2004.

Directorate for Freedom of Information and Security Review
http://www.whs.pentagon.mil/WHSGuidebook/directorate_for_freedom_of_infor.htm (21.10.04).

Foxnews, Iraqi Lawyer Who Helped Save Jessica Lynch Accepts Job in U.S., Thursday, May 01, 2003, <http://www.foxnews.com/story/0,2933,85655,00.html> (31.10.04).

<http://www.cbsnews.com/stories/2003/11/06/60minutes/main582354.shtml> (26.10.04)

Los Angeles Times 'Jessica Lynch Rescue – slideshow', April 2, 2003, http://www.latimes.com/news/nationworld/iraq/la-iraq-lynch0402-gallery_0,3464555.photogallery?index=5 (31.10.04).

Los Angeles Times, 'A 'High Risk' Threat Level; Dispute Over Lynch Rescue', May 23, 2003.

MSNBC, 'Lynch Book debunks rescue myths', November 11, 2003,

MSNBC, 'Townsppeople vow to protect Lynch', July 23, 2003, <http://msnbc.msn.com/id/3070339/> (31.10.04)

MSNBC, 'Dramatic Exchange at Hospital Recounted', April 6, 2003, <http://www.msnbc.com/news/990040.asp?cp1=1> (20.10.04).

New York Post, 'America's Sweetheart has her sergeant at Arm-in-Arms', July 23, 2003.

New York Post, 'WELCOME HOME PRIVATE JESSICA', July 23, 2003.

New York Times, 'Pfc. Jessica Lynch Isn't Rambo Anymore', Nov. 9, 2003.

News-leader, 'U.S., media fight battle of images', November 27, 2003. <http://www.news-leader.com/today/1127-US,mediafi-227191.html> (06.10.04).

News-leader, November 27, 2003, <http://www.news-leader.com/today/1127-US,mediafi-227191.html> (06.10.04)

Philadelphia Inquirer, 'Lynch's book is short on memories', November 13, 2003.

Sydney Morning Herald, 'US media snap up pictures of returning coffins', April 24, 2004, <http://www.smh.com.au/articles/2004/04/23/1082616331728.html?from=storyrhs&oneclick=true> (06.10.04).

USA TODAY, 'Lynch comes home full of thanks', July 23, 2003.

Washington Post, 'Army Plans Steps to Heighten 'Warrior Ethos'; Leaders View Many Soldiers as Too Specialized', September 8, 2003 Monday.

Washington Post, 'Command Details Events Leading to Rescue of Lynch;

Washington Post, 'Iraqis Say Lynch Raid Faced No Resistance', April 15, 2003.

Washington Post, 'The Last POW; He Was Shot Down in '91 and Declared Dead. Today the Pentagon Is Not So Sure', April 17, 2003.